

PineBook

天才校医

5

หมอโรงเรียน ในห้อง พลาสมา

召北 จ้าวเป่ย เซียน • Kon วาด

บทที่ 247 หนทางเดียวเท่านั้น

ท่านอาจารย์ถนัดรู้ดีว่าพลังของลูกศิษย์คนนี้เป็นเช่นไร ซึ่งในบางด้านฉันลู่ก็แปลกประหลาดมากจริง ๆ แต่ว่าการต่อสู้ก็ต้องปะทะกันซึ่ง ๆ หน้า ไม่สามารถพึ่งพาเทคนิคได้เลย หากให้ฉันลู่สู้กับปู่ป้าในตอนนี้ เขาไม่มีทางเอาชนะปู่ป้าได้แน่นอน แม้กระทั่งอาจมีโอกาสดายภายในไม่กี่กระบวนท่าอีกด้วย

เงินตง หลงซาน และคนอื่น ๆ กลับรู้สึกอึดอัดกันขึ้นมา ทั้งที่เป็นชายหนุ่มเหมือนกัน แต่ฉันลู่กลับได้เป็นคู่ต่อสู้ของ ยอดฝีมืออันดับต้น ๆ นี่ทำให้ฉันลู่ดูก้าวข้ามไปสู่อีกขั้นอย่างไม่รู้ตัว

“ฉันลู่ หากเจ้าเอาชนะและสังหารเข้าได้ พวกคนที่ติดตามข้าจะเชื่อฟังคำสั่งของเจ้า และจะไม่โกรธแค้นเจ้าด้วย ข้อเสนอนี้เป็นอย่างไร ถือว่าไม่เลวเลยใช่ไหม” ทุกคนพากันคิดว่า ปู่ป้าคงเสียสติไปแล้ว แต่ถึงกระนั้นปู่ป้าก็ยังไม่เปลี่ยนความคิด

“นายท่าน กำลังพูดอะไรอยู่ครับ” ทุกคนต่างคิดว่าปู่ป้า
ไม่มีทางแพ้อยู่แล้ว แต่ว่าคำพูดของปู่ป้า ทำให้ฟังแล้วช่างรู้สึก
พิลึกพิลั่นกันนะ

ฉันลุ่มหลงบ่นใส่ปู่ป้า และมองว่าคนคนนี้เป็นแค่
ต้องการหาเรื่องอย่างไรเหตุผลเท่านั้น คำพูดของคนบ้า เขาไม่มี
ความจำเป็นต้องตอบ!

“ปู่ป้า เรื่องภายในตระกูลของเรา ก็ปล่อยให้พวกเรา
จัดการกันเองดีกว่า!” เฟิงจวิฐไม้ธนูมือ ต่อให้ไม่มีความหวังที่จะ
ชนะเลยก็ตาม ยังไงเขาก็ไม่มีทางยอมให้ฉันลุ่มไปเสี่ยงเด็ดขาด

“ผู้เฒ่าเฟิง ท่านมีสติลาจิตวิญญานที่สามารถกดพลังที่
แท้จริงได้ ขอเพียงท่านใช้ศิลา นั้นมากดพลังของข้าให้อยู่ระดับ
เดียวกับฉันลุ่ม เช่นนั้นการที่ข้าจะทำวาทกับฉันลุ่มก็คงไม่ใช่
การล้อเล่นแล้ว ใช่ไหม” ท่าทีของปู่ป้าที่มีต่อผู้เฒ่าเฟิง
นอบน้อมขึ้นมาไม่น้อย รวากับว่าไม่ได้มองผู้เฒ่าเฟิงเป็นศัตรู
อีกแล้ว

“ข้ามีสิ่งนั้น แต่ว่าเจ้าคิดดีแล้วหรือว่าจะเอาแบบนี้จริงๆ”
เมื่อเป็นเช่นนั้น ผู้เฒ่าเฟิงจึงไม่คิดว่าปู่ป้า นั้นเพียงพูดล้อเล่น

แม้ว่าฉินลู่จะยังอายุน้อย แต่ว่าเขามีพรสวรรค์มาก ประสบการณ์การต่อสู้ก็โชกโชน แถมมีความสามารถในการต่อสู้กับคนที่อยู่ในขั้นที่เหนือกว่า หากทำการกดพลังของบู๊ปายไว้จริงๆ การต่อสู้นี้ก็ถือว่ายุติธรรมดี และฉินลู่เองก็มีโอกาสที่จะชนะมากขึ้นด้วย จนผู้เฒ่าเฟิงรู้สึกว่าเป็นการต่อสู้ที่มีโอกาสแพ้ชนะอย่างละครึ่งเลย บวกกับฝีมือทำร่างของฉินลู่ต่อให้ไม่สามารถเอาชนะได้ แต่การเอาชีวิตรอดก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากอะไร

“ข้าคิดดีแล้ว และนั่นเป็นศิลาจิตวิญญาณของตระกูลท่าน น่าจะเชื่อใจข้าได้ว่าจะไม่ตลกตึกคิดไม่ซื่อ” บู๊ปายพยักหน้า

“ฉินลู่” ผู้เฒ่าเฟิงหันไปมองฉินลู่ด้วยสายตาขอความเห็นการที่จะให้ฉินลู่สู้กับบู๊ปายที่ถูกกดพลังไว้ก็ถือว่าเป็นอีกหนึ่งวิธีที่จะจัดการปัญหาได้ แต่อย่างไรก็มีความเสี่ยงอยู่ดี จึงจำเป็นต้องขอความคิดเห็นจากเจ้าตัวก่อน

“ผมยอมรับข้อเสนอ” ฉินลู่ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ตอบรับ แต่ทว่าเขาก็ตกใจประหลาดใจอยู่ดี “แต่ทำไมท่านถึงได้มาทำตัวลงกับคนอย่างผมล่ะ”

ต่อให้อีกฝ่ายเป็นผู้ชนะ มันก็ไม่เห็นว่าจะมีประโยชน์อะไรเลยนี่นา หรือจะพูดว่าการทำดวงในครั้งนี้มันไม่สมศักดิ์ศรีตั้งแต่เริ่มต้นแล้วก็ยังได้ อย่าว่าแต่เงินลู่ที่ไม่เข้าใจเลย คนที่อยู่ตรงนี้ทุกคนเกรงว่าคงไม่มีใครเข้าใจเหมือนกัน

ปู่ป้ายผืนยิ้มและพูดว่า “ข้าทำทุกอย่างที่ควรทำแล้ว เต็มที่แผนของข้าสมบูรณ์แบบมาก หากไม่ใช่เพราะเจ้าโผล่มา ผู้เฒ่าเฟิงคงโดนพิษไปแล้ว เพราะข้าไม่เชื่อว่าคนของข้าไม่ได้วางยาพิษ จากนั้นเจ้าก็ตั้งใจบอกให้อาจารย์ของเจ้าอยู่ดีมสุรากับผู้เฒ่าเฟิง เกรงว่าจะเป็นการแสดงเท่านั้น เพียงเพื่อต้องการให้ข้าคิดว่าผู้เฒ่าเฟิงยอมแพ้แล้ว”

“ท่านก็ไม่ได้โง่” จีนลู่พยักหน้า ปู่ป้ายสามารถเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นในเวลาอันสั้น ถือว่าเป็นคู่ต่อสู้ที่ฉลาดไม่เบา

“ดังนั้นข้าสมควรที่จะมาทำดวงกับเจ้า ข้าใช้เวลาวางแผนมาตั้งนาน แต่กลับถูกเจ้าขัดขวางแผนการนั้นจนพังพินาศ ข้าแพ้ให้กับเจ้า ไม่ได้แพ้ผู้เฒ่าเฟิง” ปู่ป้ายพูดตามสภาพความเป็นจริง

เมื่อได้ฟังปู้บายพูดเช่นนี้แล้ว พวกคนหัวโล้นก็พากัน
พยักหน้า เหมือนว่าเขาจะพูดถูก

อวีเจียมองจีนลู่ด้วยความโกรธเคืองเล็กน้อย “นายรู้เรื่อง
ทั้งหมดนี้อยู่แล้ว มิน่าล่ะ ถึงดูไม่เป็นห่วงท่านปู้เลย”

“เอ่อ ถ้าบอกเธอ ฉันกลัวว่าเธอจะปกปิดเรื่องนี้ไม่อยู่
ก็เท่านั้น” จีนลู่ลูบท้ายทอยอย่างกระอักกระอ่วน พลันพูดอย่าง
รู้สึกผิดเบาๆ

“จีนลู่ ตอนแรกฉันยังรู้สึกไม่ค่อยชอบนายเท่าไร แต่
ตอนนี้ ฉันชักจะเริ่มชอบนายแล้วสิ ขอขอบคุณที่ช่วยท่านปู้นะ”
อวีเจียสวมกอดจีนลู่ต่อหน้าผู้คนมากมาย

จีนลู่หมดคำจะพูด ผู้หญิงนี้ชอบสรรหาข้ออ้างเสียจริง
กลัวคนอื่นจะหาว่าเธอชอบเขาอย่างไม่มีเหตุผลหรือไง

ผ่านไปไม่นาน ผู้เฒ่าเฟิงก็ถือศิลาจิตวิญญาณที่ใหญ่
เท่าฝ่ามือออกมา ศิลาจิตวิญญาณนี้เป็นสีเขียวมรกต

ผู้เฒ่าเฟิงวางมันลงบนโต๊ะ พลันพูดกับปู่ป้าว่า “ใช้เวลาไม่ถึงครึ่งชั่วยาม พลังของเจ้าก็จะลดไปอยู่ในชั้นสร้างฐานรากระดับต้นแล้ว เมื่อถึงตอนนั้นเจ้าสามารถทำการหยุดมันได้เอง”

ปู่ป้าย่นั่งลง และกำลังจะวางมือลงบนศิลาจิตวิญญาณ

“นายท่าน ไม่ได้ นะคะ” หนิกูโพล่งออกมาเสียงดัง

“ข้าตกลงกับผู้เฒ่าเฟิงและจีนลู่แล้ว ตอนนี้เจ้ามาบอกว่าไม่ได้ เตียวซำก็ถูกผู้คนมองว่าเป็นตัวตลกหรอก” สุดท้ายปู่ป้าก็ยังคงวางมือลงบนศิลาจิตวิญญาณ

หนิกูกล่าวด้วยความเป็นห่วง “แม้ว่าท่านจะเอาชนะจีนลู่ได้ แต่หากตอนนั้นพวกเขาไม่ทำตามที่ตกลงไว้ แล้วผู้เฒ่าเฟิงเกิดลงมือขึ้นมา พลังของท่านได้ลดลงไปแล้ว ท่านจะรับมือกับเขาอย่างไร”

“นั่นสิ” พวกลูกสมุนของปู่ป้าพากันพูดเตือนสติให้เขาลองคิดทบทวนอีกครั้ง

“เหอะ ๆ ข้ารู้ดีกว่าใครว่าผู้เฒ่าเฟิงเป็นคนอย่างไร พวกเจ้าแค่รับปากเข้ามา หากข้าเป็นฝ่ายแพ้ ต่อไปพวกเจ้าต้อง

ติดต่อฉันลู่อย่างรักดี ไม่เช่นนั้นพวกเจ้าก็ตัดสัมพันธ์กับข้า
ตอนนี้เลย” เรื่องนี้ปู่ป้ายย็นหยุดเสียงแข็ง ไม่ว่าใครจะพูด
อย่างไรก็ไร้ประโยชน์แล้ว

ทุกคนต่างเชื่อในพลังของปู่ป้ายย ต่อให้ถูกกดพลังไว้
อย่างไรก็จะยังเอาชนะฉันลู่ได้อยู่ดี จึงไม่ได้กังวลอะไรมากมาย
อีก

“แล้วถ้าผมแพ้ล่ะ ท่านต้องการให้ผมทำเช่นไร” ฉันลู่เอ่ย
ถามอย่างแปลกใจ

“ต้องการให้เจ้าทำเช่นไรนะหรือ เจ้าไม่ต้องทำอะไร
หรอก” ปู่ป้ายยพูดอย่างไม่ใส่ใจ

“ไม่ต้องทำอะไรนั่นหรอ” ฉันลู่พูดไม่ออก คนคนนี้มา
ทำเขาฉวรแล้วยังใช้ลูกสมุนมาเป็นเดิมพันอีก แต่กลับไม่หวัง
อะไรจากตัวเขาเลยเนี่ยะ อย่างไรก็ตามก็ยังรู้สึกว่ามันแปลกอยู่ดี

“ข้าก็แค่โมโหกับเรื่องนี้ และไม่สามารถปล่อยวางได้
เฉยๆ ทั้งๆ ที่ข้ากำลังจะชนะอยู่แล้ว แต่กลับถูกเจ้าทำลาย
แผนการซะก่อน หากข้าไม่ยื่นข้อเสนอแบบนี้ แล้วจะลงมือ
กับเจ้าได้อย่างไร” ปู่ป้ายยพูดด้วยน้ำเสียงฟึดฟัด!

“ถ้านายแพ่ นายคิดว่าตัวเองจะยังมีชีวิตรอดงั้นเหรอ แต่ฉันว่านะ ต่อให้รู้แบบนี้แล้ว คนที่รักศักดิ์ศรีอย่างนาย อย่างไรก็ตาม คงไม่มีทางปฏิเสธแน่นอน” ชู่หลังตั้งใจพูดกระตุ้น เพราะกลัวว่าฉันลู่จะไม่ตอบรับคำท้า เธอเกลียดคนในตระกูล แต่เธอเกลียดฉันลู่มากกว่า เมื่อก่อนถึงจะมีปัญหากันอยู่บ้าง แต่เธอกับอวี๊เจีย และอวินเออร์ก็ยังอยู่ด้วยกันดี ๆ ได้!

แต่เธอไม่คิดบ้างเลยว่า ถ้าไม่ใช่เพราะเธอมีวแต่คิดเรื่องทำร้ายคนอื่นตลอดเวลา และมัวแต่จะเป็นปรปักษ์กับฉันลู่ ก็คงไม่ตกอยู่ในสภาพการณ์เฉกเช่นปัจจุบัน

ผู้คนที่อยู่ตรงนี้พากันถึงบางอ้อ จริงด้วย ถ้าฉันลู่แพ่ก็แทบจะเท่ากับตายเลยนะ สำหรับปู่ป้า เรื่องนี้คงจะสำคัญกับเขามากกว่า ไม่อย่างนั้น ดูจากขั้นที่เขาอยู่ในตอนนี้แล้ว เขาจะไปคิดอยากได้อะไรจากคนหนุ่มคนหนึ่งล่ะ

ทันใดนั้นปู่ป้าก็หลับตาลงราวกำลังทำตัวสบายๆ แต่ในความเป็นจริง เขากำลังตัดสินใจอย่างยากลำบากอยู่ บางทีเขาคงต้องยกพวกลูกน้องให้กับฉันลู่จริงๆ เพราะคงมีเพียงวิธีนี้เท่านั้น ถึงจะช่วยให้พวกเขามีชีวิตอยู่ต่อไปได้ นี่เป็นเพียงวิธีเดียวที่เขาคิดได้ในตอนนี้

บทที่ 248 กตพลังความสามารถ

ที่จริง การที่เขาเอาชนะผู้เฒ่าเฟิงไม่ได้ ทำให้บู๊บายคิดอะไรได้มากมาย และนี่ก็ย้อนไปถึงท่าร่างของจินลู่ เขาพบว่ามันไม่เพียงรู้สึกคุ้นเคยเท่านั้น เห็นได้ชัดว่ามันคือท่าร่างของคนผู้นั้น เพียงแต่ดูเหมือนจะมีกระบวนการทำอื่นเพิ่มเข้ามาด้วยก็เท่านั้นเอง

อย่างไรก็ตาม จินลู่กับคนผู้นั้นต้องมีความสัมพันธ์อะไรต่อกันเป็นแน่ ในเมื่อเป็นเช่นนั้นมันก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่จินลู่จะแกะพิชให้ผู้เฒ่าเฟิงได้ และการที่คนของบู๊บายก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยกะทันหัน มันไม่ใช่ว่าพวกเขาคิดไม่ซื่อ แต่เป็นไปได้ว่าอาจถูกคนผู้นั้นฆ่าไปแล้ว! ไม่อย่างนั้นปานนี้ก็คงปรากฏตัวออกมาทันแล้ว!

ทุกอย่างที่ดูประหลาดเกี่ยวกับจินลู่ เมื่อมานึกดูตอนนี้ก็รู้สึกที่แปลกอะไร

ต้องยอมรับเลยว่าบู๊บายคิดโยงเรื่องราวทั้งหมดได้แล้ว แม้เขาไม่อาจบอกผลลัพธ์ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ แต่ว่าคนผู้นั้น

ที่เขานึกถึงก็เป็นคนเดียวกับชายที่ไร้โชคกรอคอย เพราะหากเป็นแบบนั้น ทุกอย่างก็จะสมเหตุสมผล

“ฉินลู่ นายปฏิเสฐสักครั้งไม่ได้หรือไง” อวีเจียลากฉินลู่ไปที่มุมหนึ่ง เธอไม่สนใจว่าฉินลู่จะดูเป็นอย่างไร ขอเพียงเขามีชีวิตต่อไปก็พอแล้ว

“เธอวางใจเถอะ หาไม่ได้ง่าย ๆ ที่เธอจะสารภาพรักกับฉันต่อหน้าสาธารณชนแบบนี้ ไม่เป็นอะไรหรอก ฉันมั่นใจในระดับหนึ่ง” ฉินลู่ลูบผมของอวีเจียอย่างเอ็นดู

อวินเออร์กับโจวอวีถึงมองหน้ากันครู่หนึ่ง และต่างรู้สึกว่ช่างแปลกนัก ทำไมอวีเจียดูสนิทสนมกับฉินลู่จังเลย

“พรวด” จู่ ๆ เงินตงก็กระอักเลือดออกมา แล้วล้มลงนอนราบกับพื้น

ก่อนหน้านี้ฉินลู่กดจุดลมปราณให้กับเขา แต่เมื่อเวลาผ่านไปสักพัก มันก็ไม่มีผลต่อร่างกายของเงินตงแล้ว

“ลูกข้า” หลังจากเงินผิงตรวจสอบดู ก็พบว่าลูกชายสิ้นลมแล้ว

เขาขบกรามแน่นและไม่สนการตกลงกันระหว่างปู่ป้ากับ
จีนลู่อีกต่อไป กระโจนเข้าไปหาจีนลู่ทันที

เสียงประมือดังขึ้น

ท่านอาจารย์ถานกับเงินผิงปะทะกัน

เงินผิงกระเด็นออกไปชนเข้ากับพวกคนหัวโล้น
ตามด้วยพ่นเลือดออกมา

เงินผิงลุกขึ้นยืน พลันยิ้มชั่วร้ายและพูดว่า “ดี ดีจริงๆ
ท่านถานผู้ปากมาก”

ท่านถานผู้ปากมาก เป็นฉายาของท่านอาจารย์ถาน
เมื่อครั้งที่ยังเป็นหนุ่ม ตอนที่ยังเป็นหนุ่ม ท่านอาจารย์ถาน
ชอบพูดมาก มากเสียจนกระทั่งทำให้คนอื่นรู้สึกรำคาญ ต่อมา
เขาได้พลาดโอกาสสำคัญไปเพราะสาเหตุนี้ จึงเปลี่ยนแปลงนิสัย
และต่อจากนั้นก็มักเมามายอยู่เสมอ เดว่าคงเป็นเพราะเหตุผล
นี้เช่นกัน

ท่านอาจารย์ถ่านพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “ด้วยความสามารถของเจ้า อยากจะฆ่าคนต่อหน้าข้า ย่อมเป็นไปได้อยู่แล้ว”

“เหอะๆ แต่นอกจากการต่อสู้แล้ว บนโลกใบนี้ยังมีเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย ท่านถ่านผู้ปากมาก เจ้าจะต้องนึกเสียตายกับเรื่องก่อนหน้านี้แน่ เจ้าจะต้องเสียใจที่พูดแบบนี้” เงินผิงพูดด้วยเสียงที่ดังขึ้น “ทุกท่าน ทะเลสาบจิตวิญญาณได้รับความเสียหายอย่างหนัก จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ได้รับการฟื้นฟู หากนานวันเข้าทุกท่านก็ล้วนรู้ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น หากยังติดตามผู้เฒ่าเฟิงอยู่ ทะเลสาบจิตวิญญาณก็ไม่มีวันได้รับการฟื้นฟูหรอก”

เงินผิงพูดโดยมีเจตนาแฝง เพราะเขาต้องการให้จินลู่มีศัตรูเพิ่มมากขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ หลังจากจินลู่ถูกฆ่าไปแล้ว ด้วยนิสัยของผู้เฒ่าเฟิง อย่างไรก็ไม่มีทางลืมหักคำที่พูดไว้ก่อนหน้านี้ เขาจะปล่อยปู้บ้ายไปแน่นอน รอให้ปู้บ้ายฟื้นฟูพลังได้อีกครั้ง และพาคนติดตามที่มากขึ้นมาด้วย ก็จะสามารถล้างบางตระกูลเฟิงได้แล้ว เมื่อถึงเวลานั้น ต่อให้จินลู่กลายเป็นผีไปแล้ว อย่างไรก็ต้องเสียใจมากแน่ๆ

ตอนแรกเงินผิงก็ไม่ได้เลวขนาดนี้หรอก แต่ว่าหลังจาก
ที่ลูกชายของเขาแพ้ให้กับจินลู่ครั้งแล้วครั้งเล่า ความเคียดแค้น
ของเขาจึงค่อย ๆ ทวีคูณ หลังจากลูกชายตายไปเขาจึงเกิด
ความคิดที่จะแก้แค้นสังคมขึ้นมา

หลังจากที่เงินผิงพูดแบบนั้น ก็มีกลุ่มคนที่กลับไป
เข้าพวกของผิงบ้างอีกครึ่ง

คนส่วนมากแม้จะยังไม่ได้แสดงท่าทีในทันที แต่พวกเขา
ก็กำลังสังเกตการณ์อยู่ ไม่ใช่เพราะพวกเขาไร้ความกล้า แต่เป็น
เพราะทะเลสาบจิตวิญญาณนี้สำคัญมาก ถ้าต้องสูญเสียไปจริง ๆ
สภาพแวดล้อมของการฝึกวิชาโดยรวมก็จะได้รับผลกระทบ
ไปด้วย นี่มันเกี่ยวโยงไปถึงตระกูลทั้งตระกูลเลยนะ

“เหอะๆ อย่าคิดว่าทะเลสาบจิตวิญญาณไม่มีตระกูลเงิน
แล้วจะไปต่อไม่ได้ จินลู่ซ่อมแซมมันเรียบร้อยแล้วละ”

ท่านอาจารย์ถ่านกลอกตามองเงินผิง เขายังติดอยู่ว่า
เจ้านี้จะมึนอะไรเสียอีก ที่แท้ก็แค่ตัวเอง ใช้เรื่องไร้สาระมาข่มขู่
ผู้อื่น ไม่เรียกว่าโง่แล้วจะให้เรียกว่าอะไร

“ฮ่าๆ จีนลู่เหรอ เจ้าคงไม่ได้คิดว่าที่ท่านปู่บ้ายทำดวง เขาเพราะคิดว่าเขาเก่งกล้าสามารถจริงๆ ไซ้ไหม” เงินผิงเข้า จนนํ้าตาเล็ด “ที่เขาอยู่ในทะเลสาบจิตวิญญาณได้ก็เพราะ เจ้าคอยให้คำแนะนำ แม้แต่ตัวเจ้าเองยังชอบแถมทะเลสาบ จิตวิญญาณไม่ได้ แล้วเขาจะทำได้จริงๆ เหรอ”

อย่าว่าแต่เงินผิงไม่เชื่อเลย คนที่มางานในวันนี้ ส่วนใหญ่ก็ล้วนเป็นคนมีหน้ามีตา จะมีใครบ้างที่ยอมเชื่อ ทะเลสาบจิตวิญญาณนี้ตกทอดมาอย่างยาวนาน มันจะ เปลี่ยนแปลงอย่างง่ายดายขนาดนั้นได้อย่างไร เงินผิงมั่นใจ เรื่องนี้มาก แม้ว่าเขาจะถูกกีดกันไม่ให้ขึ้นไปตรวจสอบดู ทะเลสาบจิตวิญญาณเลยก็ตาม

“ช่างโง่งเง้านัก!” จีนลู่ก่อกตาใส่เงินผิง พลังพูดอย่าง เห็นใจเล็กน้อย!

“ทุกท่าน ฉันกับจีนลู่อยู่ในทะเลสาบจิตวิญญาณด้วยกัน ที่เขาพูดมาเป็นความจริง” อวินเออร์กวาดสายตามองทุกคน พลันเอ่ยขึ้นมา

ด้วยสภาพการณ์ปัจจุบัน เรื่องที่โกหกได้ก็โกหกไปก่อน
ทำให้สถานการณ์สงบลงก่อน เรื่องอื่นไว้ค่อยว่ากันทีหลัง

ทุกคนในงานเลี้ยงต่างไม่เชื่อในสิ่งที่วินเออร์พูดเลย
มีเพียงฝั่งของผู้เฒ่าเฟิงและท่านอาจารย์ถานเท่านั้นที่เชื่อ
ผู้หญิงคนนี้ชอบฉินลู่นี่นา แน่หนอนว่าต้องช่วยเขาพูดอยู่แล้ว
และเธอก็ช่างหน้าไม่อาย หากอยู่ในทะเลสาบจิตวิญญาณ
ด้วยกันจริง งั้นคงต้องสวมเสื้อผ้าน้อยชิ้นมากแน่ เรื่องแบบนี้ก็
กล้าพูดออกมาได้

“เอาเถอะ” ผ่านไปอีกสักพัก บู่ป้ายก็ลุกขึ้นมา พลันมอง
ไปยังผู้เฒ่าเฟิง “หากท่านยินดีจะลองตรวจดู ก็เดินมาตรวจเอง
ได้เลย”

หากเป็นการตรวจกันระหว่างผู้เฒ่าเฟิงกับคนอื่น อย่างไม่
ก็คงปล่อยผ่านเรื่องนี้ไป และอีกอย่างในเมื่ออีกฝ่ายเป็นคนเสนอ
มาเอง แน่หนอนว่าคงไม่ได้คิดตุกติกอะไร แต่เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับ
ฉินลู่ ผู้เฒ่าเฟิงจึงจำเป็นต้องระวังเป็นพิเศษ

ผู้เฒ่าเฟิงคว้าข้อมือของปู่บ้ายไว้ แล้วทั้งสองก็โคจร
พลังวิญญาณ ในสถานการณ์แบบนี้ ไม่มีโอกาสที่จะเล่นตลกตึก
ได้แน่นอน

ผู้เฒ่าเฟิงผละตัวออกไป

ก่อนต่อสู้กัน ปู่บ้ายพูดย้ำอีกครั้ง หากตัวเขาเป็นฝ่ายแพ้
พวกลูกสมุนต้องติดตามฉินลู่ และต้องซื่อสัตย์ภักดีกับฉินลู่ด้วย

นี่เป็นหนทางเดียวที่เขาจะช่วยให้ได้แล้ว ถ้าคนพวกนี้
ติดตามฉินลู่ มองในบางมุมก็เท่ากับว่า พวกเขาได้ติดตามคน
ผู้นั้น หากเป็นเช่นนั้นก็น่าจะไม่มีอันตรายอะไรแล้ว

ฉินลู่ยังคงเข้าใจว่าปู่บ้ายต้องการจะฆ่าเขา จึงไม่ยอม
ถูกรังแกง่าย ๆ “หากท่านเอาชนะผมได้ ผมก็จะห้ามไม่ให้ใคร
ไปแก้แค้นท่านเหมือนกัน”

ท่านอาจารย์ถานเสนอว่าทั้งสองคนไม่ควรสู้กันเกิน
100 กระบวนท่า ถ้าถึงตอนนั้นแล้วยังไม่มีคนแพ้ ก็ให้คนของ
ทั้งสองฝ่ายช่วยกันตัดสินว่าใครได้เปรียบกว่ากัน อย่างไรก็ตามเสีย
ที่ตรงนี้ก็มียอดฝีมืออยู่ไม่น้อย คงดูไม่ยากว่าใครได้เปรียบ
มากกว่า

พวกคนของปู่ยายเห็นว่าไม่จำเป็นต้องใช้กระบวนการทำมากมายขนาดนั้น ส่วนทางฝั่งของท่านอาจารย์ถ่านกลับมองว่า หากมากกว่านั้นฉันลู่จะรับมือไม่ไหว แต่แค่ 100 กระบวนท่า คงไม่น่ามีปัญหาอะไร ดังนั้นไม่นาน ข้อเสนอี่จึงเป็นที่ยอมรับของทั้งสองฝ่าย

ทั้งคู่ประมือกันทันที ตอนแรกที่เราต่อสู้ ฉันลู่คิดเพียงว่าจะเอาชีวิตรอดอย่างไรดี จึงใช้ท่าร่างเพื่อหลบหลีกเท่านั้น และไม่ได้วางแผนที่จะเป็นฝ่ายจู่โจม อย่างไรก็ตามการอยู่รอดจนถึงตอนจบก็สำคัญที่สุด เพราะถ้าต้องแพ้จริง ๆ มันก็ไม่ใช่เรื่องน่าอายอะไร คนหนุ่มคนหนึ่งแพ้ให้กับคนที่กล้าทำดวลกับผู้เฒ่าเฟิง ไม่มีใครหัวเราะเยาะเขาแน่นอน แต่กลับกัน ก็คงมีคนนับถือเขาแทน

บทที่ 249 จูโจมสังหาร!

ปู่ป้าต่อสู้กับจีนลู่ก็เพราะอยากให้เห็นท่าร่างของจีนลู่
การโจมตีในตอนแรกยังเบาๆ แต่สักพักเขาก็ค่อยๆ รู้สึกว่า
ท่าร่างของจีนลู่แข็งแกร่งกว่าที่คิดไว้เยอะ ในกระบวนท่าที่แปด
เขาเกือบจะคว้าหน้าอกของจีนลู่ได้แล้ว แต่จีนลู่กลับลื่นไหล
ราวกับมัจฉา

กระบวนท่านี้ เมื่อตอนนั้นเขาเคยเห็นมาก่อนและ
เคยรำเรียนมาด้วย เขาจึงจำได้แม่นยำมาก ทว่าเป็นเพราะ
การเปลี่ยนแปลงของกระบวนท่า ทำให้วิชานี้มันไม่เหมือนเดิม
สักเท่าไร แต่เมื่อเป็นเช่นนี้มันยิ่งทำให้เขามั่นใจว่าจีนลู่ต้อง
เกี่ยวข้องกับคนผู้นั้นแน่นอน

ถ้าไม่ใช่คนผู้นั้น จะมีใครอีกที่สามารถเปลี่ยนแปลง
กระบวนท่าได้อย่างง่ายดายแบบนี้

“เหอะๆ จีนลู่คนนี้ เพิ่งผ่านไปไม่กี่กระบวนท่าก็มีสภาพ
แย่อย่างนี้แล้ว อย่างนี้เห็นที่คงใช้เวลาไม่นาน เขาก็คงทน
ไม่ไหว” หนีกุมองไปที่ท่านอาจารย์ถ่านด้วยสายตาที่เปี่ยมด้วย

ความเย้ยหยัน เหมือนกำลังพูดว่า ดูเอาเถอะ เจ้านี้กว่าลูกศิษย์
ตัวเองเก่งกาจ แต่ความเป็นจริงมันก็เท่านี้เอง อย่าว่าแต่
100 กระบวนท่าเลย ถ้ายังเป็นเช่นนี้ต่อไป เกรงว่าแค่
20 กระบวนท่าก็คงทรมานรับมือไม่ไหวแล้ว

“เหอะๆ ที่นายท่านพูดไปแบบนั้น เขาคนนี้ก็กลับเชื่อ
เป็นตุเป็นตะ แล้วยังมีหน้ามาต่อสู้กับนายท่านอีก”

“ใช่ เจ้าหมอนี่รันทาที่ตายเองแท้ๆ”

คนในสำนักของบู๊ปายพากันพูดเยาะเย้ยขึ้นมา

“ท่านปู่ ทำอย่างไรดีคะ” อวินเออร์เห็นว่าฉินลู่กำลัง
เป็นฝ่ายเสียเปรียบจึงร้อนใจ แต่เธอก็เข้าใจดีว่า ต่อให้ตัวเอง
เข้าไปก็ช่วยอะไรไม่ได้ เกรงว่าเพียงฝ่ามือเดียวของบู๊ปาย ก็
สามารถเอาชีวิตเธอได้แล้ว

ชั้นพลังของคนคนหนึ่งสามารถถูกกดเอาไว้ได้ แต่ว่า
การสังเกตกับเทคนิคการต่อสู้นั้นก็กลับไม่ถูกจำกัดไปด้วย

“ฉันลู่ไม่มีทางแพ่หрокนะ” อวีเจียนีก็จะไรออกกะทันหัน
ตอนที่อยู่ในวังใต้พิภพ เธอกับฉันลู่เคยประมือกัน และตอนนั้น
ฉันลู่ก็มีความสามารถเช่นนี้แล้ว

ทำร่างนี้อาจารย์เป็นคนคิดค้นขึ้นมา และตอนนี้ฉันลู่
และปู่ยายอยู่ในชั้นเดียวกัน ดังนั้นจึงประลองกันเรื่องระดับวิชา
อาจารย์เคยพูดไว้ว่าทำร่างนี้ไม่มีทางแข็งแกร่งน้อยกว่าของ
ท่านปู่ ส่วนท่านปู่ก็ยังเหนือกว่าปู่ยายอีกด้วย

“เหอะๆ เธอคิดว่าเพราะตัวเองชอบเขา เขาก็จะชนะ
งั้นหรอ” เงินผิงพูดเย้ยหยัน เมื่อก่อนเพราะว่าลูกชายชอบอวีเจีย
เงินผิงจึงยังพอไว้หน้าอวีเจียอยู่บ้าง แต่ว่าตอนนี้ลูกชายตาย
ไปแล้ว เขาจะยังไว้หน้าเธออยู่อีกหรอ และยิ่งไปกว่านั้น หาก
ไม่ใช่เพราะเพื่อผู้หญิงคนนี้ ลูกชายของเขาจะมาตายด้วยน้ำมือ
ของฉันลู่ได้อย่างไร

ผ่านไปอีกหลายกระบวนท่า ฉันลู่ก็ค่อยๆ ปรับตัวได้
และเขาก็คิดอะไรขึ้นมาได้ด้วย การต่อสู้ของผู้ที่ระดับชั้นเท่ากัน
พลังวิญญาณของทั้งสองฝ่ายแทบไม่ได้มีข้อได้เปรียบเสียเปรียบ
ใดๆ ดังนั้นสิ่งที่ประลองกันคือระดับวิชา และด้วยวิชาการต่อสู้
ของท่านอาจารย์แล้ว จะแพ้ให้คนอื่นได้อย่างไร

ฉันลู่ค่อยๆ รู้สึกสบายใจขึ้นมาบ้างแล้ว

“36 กระบวนท่า” หนังสือทำหน้าตกใจ รวมถึงคนที่
ก่อนหน้านี้ยังเย้ยหยันฉันลู่ด้วย ตอนนี้พวกนั้นกลับเสียงเบา
ลงมาก

อวีเจียหัวเราะพลางพูดว่า “เป็นไงล่ะ อวินเออร์ โจวอวีถึง
ตอนนี้พวกเธอเชื่อที่ฉันพูดแล้วล่ะสิ”

ในตอนนั้น บู่ปายก็มั่นใจแล้วว่าฉันลู่กับคนผู้นั้นต้องม
ีความเกี่ยวข้องกันแน่นอน

เขาค้นพบว่าตัวเองคงชนะได้ยากแล้ว ต่อให้ใช้พลัง
ทั้งหมดที่มี ผลลัพธ์ก็ยังเหมือนเดิม ในเมื่อเป็นแบบนี้ สู้ทำตัว
เป็นคนมีประโยชน์เสียดีกว่า...

ทันใดนั้น ฉันลู่ค้นพบว่าฝั่งตรงข้ามเริ่มใช้กระบวนท่า
ที่จะสิ้นสุดชีวิตแล้ว แต่แม้กระบวนท่านี้จะมีพลังทำลายล้างสูง แต่
จุดอ่อนก็เผยออกมาอย่างชัดเจน

“ฮ่าๆ เจ้าหมอนี่กำลังจะถึงชาติแล้ว ก่อนหน้านี้นายท่านก็แค่เล่นเป็นเพื่อนด้วยก็เท่านั้น” พวกศิษย์ในสำนักบู๊บายคิดว่าบู๊บายเพิ่งจะแสดงพลังที่แท้จริงออกมาในตอนนี่

ฉินลู่สังเกตเห็นอยู่สองสามที ก็ค้นพบว่าอีกฝ่ายออกเพียงไม่กี่กระบวนท่า ก็เริ่มวนซ้ำแล้ว ซึ่งนี่เป็นจุดอ่อนที่ร้ายแรงมาก

ในกลุ่มคนที่อยู่ตรงนี้ นอกจากหนีูกคนนั้นคนเดียวที่มองไม่ออก พวกท่านอาจารย์ถานต่างก็ดูออกกันหมด

ฉินลู่ก็นึกว่าเป็นแผนการของอีกฝ่าย แต่เขามั่นใจในท่าร่างของตนเอง มั่นใจว่าจะสามารถหลบได้ในพริบตา ไม่แน่ว่าเขาอาจมีโอกาสนะ!

ฉินลู่ขยับถอยไปสองสามก้าว ดูเหมือนว่าจะออกหมัดไปตามใจชอบ แต่หมัดนี้ราวกับหลอมรวมเข้าไปในช่องว่าง แล้วโผล่ออกมากะทันหัน

ฟุบ!

ฉินลู่ทำสำเร็จ! แต่ฉินลู่เองก็ประหลาดใจที่ตัวเองต้องท่องน้อยของบู๊บายได้

แค่ก บุปผายกระอักเลือดออกมาหนึ่งคำ

ฉินลู่ซันบอยหลังไปอย่างรวดเร็วเพื่อหลบเลือดเหล่านี้

50 กระบวนท่า! ตอนแรกต่างคิดกันว่าฉินลู่จะอยู่ไม่ถึง 100 กระบวนท่า แต่คิดไม่ถึงว่าเพียง 50 กระบวนท่า เขาก็ จูโจมถึงตัวบุปผายได้แล้ว

ในตอนนั้นฉินลู่สังเกตเห็นว่าดวงตาของบุปผายมีความ พึงพอใจซ่อนอยู่ เขาใจอ่อนขึ้นมา จึงไม่ได้โจมตีซ้ำ ก่อนหน้านี้ เพราะว่าบุปผายเป็นศัตรูกับผู้เฒ่าเฟิง และในใจของฉินลู่ก็รัก อวีเจียกับอวีนเออร์ จึงทำให้เขาเกลียดแค้นคนคนนี้ไปด้วย แต่ว่าตอนนี้เขากลับรู้สึกว่าคุณคนนี้ก็ไม่น่าเกลียดขนาดนั้น หรือแม้กระทั่งรู้สึกว่าคุณคนนี้น่าสงสาร

“อะไรกัน” ฉินผิงทำหน้าที่ชีดเผือดจนหน้าตกใจ บางที สีหน้าของเขาตอนนี้ ถ้าผีเห็นอาจจะรู้สึกกลัว

ซู่หลิงหัวเราะ เธอเองก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าหัวเราะทำไม

“แม้ว่านายท่านจะโดนโจมตี แต่เจ้าหนุ่มนั้นก็น่าจะได้รับ บาดเจ็บด้วยเหมือนกัน ไม่เช่นนั้นเหตุใดเขาจึงไม่จูโจมต่อเล่า”

ยังมีศิษย์บางคนในสำนักของปู่ป้าที่คิดว่าปู่ป้ายังมีโอกาส
ชนะอยู่

ปู่ป้ากระอักเลือดออกมาอีกครั้ง แล้วล้มนอนราบ
บนพื้น ท่าทางของเขาดูไร้เรี่ยวแรง ก่อนหน้านี้เขาดูเหมือนเป็น
ต้นไม้อใหญ่ให้เหล่านกมาพักพิง ตอนนี้น้กลับเหมือนเพียงคนที่
นำสงสารคนหนึ่งเท่านั้น

“นายท่าน” หญิงวิ่งเข้าไปหาปู่ป้าเป็นคนแรก พลัน
ร้องให้น้ำตาอาบใบหน้า “ต่อให้ท่านแพ้ ก็ไม่น่าจะหมดสภาพ
เช่นนี้เน่ หากท่านใช้พลังทั้งหมด จะแพ้เด็กหนุ่มคนนี้ได้ย่อย่างไร”

ปู่ป้าเลี้ยงดูหญิงคนนี้มาตั้งแต่เด็ก ในใจของเธอเน่
ปู่ป้าก็เหมือนเป็นพ่อของเธอ

ส่วนฉินลู่เองก็แปลกใจ ถึงกระบวนทำเน่เขาจะทุ่มพลัง
ทั้งหมด แต่ตามที่คิดไว้ก็ไม่น่าจะสร้างความเสียหายรุนแรง
ขนาดนี้เน่หา หรือเป็นเพราะสภาวะจิตใจ พอเขาแพ้ก็เลยทำร้าย
ตัวเอง?

ฉินลู่รู้สึกสับสนขึ้นมาทันที เหมือนว่าผลลัพธ์ต่าง ๆ ที่
คำนวณไว้จะไม่ตรงเลย

พวกผู้เฒ่าเฟื่องเดิมที่คิดว่าปู่ป้าเป็นบุคคลอันตราย เมื่อ
บาดเจ็บแล้วก็จะยิ่งปล่อยไว้ไม่ได้ แต่เมื่อเห็นผู้หญิงคนนั้น
ร้องไห้จนน้ำตาเป็นสายเลือดก็ทำใจสั่งให้ฉินลู่โจมตีต่อไม่ไหว

“ฉินจะแก้แค้นให้ท่านเอง” หนีกูส่งมอบร่างของปู่ป้า
ให้กับลูกน้องคนอื่น แล้วชักกระบี่ออกมา

“อย่า” ปู่ป้าพูดจบก็กระอักเลือดออกมาอีกรอบ

“ท่านอย่าเป็นแบบนี้สิ” หนีกูโยนกระบี่ทิ้ง แล้วร้องไห้ฮือๆ
อีกครั้ง “ท่านอย่าเป็นเช่นนี้ได้ไหม อย่าเป็นเช่นนี้เลย ใจเย็นๆ นะ
หากบาดเจ็บไปมากกว่านี้ท่านจะไม่ไหวแล้ว”

ปู่ป้ามองฉินลู่ด้วยสายตาที่เปี่ยมด้วยความขอร้อง

ฉินลู่เดินเข้ามาข้างๆ แล้วย่อตัวลง

“เสี่ยวหนี่ ก่อนหน้านี้พวกเจ้าได้สาบานกันแล้ว ว่าหาก
ข้าแพ้ พวกเจ้าจะติดตามฉินลู่ หวังว่าจะทำตามที่ได้พูดไว้
ไม่เช่นนั้นชื่อเสียงของข้าก็จะเสื่อมเสีย” ปู่ป้ายืมให้ฉินลู่
“น้องชาย จากนั้นไป คนเหล่านี้จะเชื่อฟังเจ้า รบกวन्दด้วย หวังว่า
ข้าจะไม่ได้มองคนผิดไปนะ”

ฉันลู่เห็นว่าบู้ป๋ายอาการสาหัส จึงทำได้เพียงพยักหน้า

บู้ป๋ายหลับตาลงด้วยความปรีดา

“ท่านพ่อ” หนีกูตะโกนเสียงดัง เธออยากเรียกบู้ป๋ายแบบนี้
มานานแล้ว แต่ใครจะรู้ว่ายังไม่ทันได้มีโอกาสเรียก บู้ป๋ายกลับมา
ด่วนจากไปเช่นนี้

เธออยาก

บทที่ 250 อำนาจของปู่ป้า

ฉินลู่ไม่ได้อยู่ร่วมงานเลี้ยงของผู้เฒ่าเฟิง แต่เขาพาคนพวกนี้ กลับออกไปเพื่อทำการฝังร่างของปู่ป้า แม้วก่อนหน้านี้จะเป็น ศัตรูกับปู่ป้า แต่ว่าในวินาทีที่ปู่ป้าสิ้นใจ ฉินลู่รู้สึกว่ตัวเขานั้น ไม่มีเรื่องแค้นใจใดๆ ต่อปู่ป้าอีกแล้ว

หลังจากฝังร่างของปู่ป้า ทันใดนั้นก็มีคนหลายคน เข้ามายืนล้อมฉินลู่

“นี่พวกนายหมายความว่าอะไร” ฉินลู่ขมวดคิ้ว

“เหอะๆ นายทำให้นายท่านต้องตาย พวกเราไม่มีทาง ปล่อยนายไปอย่างแน่นอน” คนเหล่านั้นหันไปมองหน้าสบตากัน ครู่หนึ่ง แม้ว่าฉินลู่จะเป็นผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานรากระดับต้น แต่ เขาสามารถเอาชนะนายท่านได้ พวกเขากำลังตัดสินใจจะโจมตี พร้อมกัน

“พวกนายจะทำอะไร” เสี่ยวหนียืนขวางอยู่ด้านหน้าฉินลู่ แล้วชักดาบสั้นออกมา ชีปลายดาบไปที่คนเหล่านั้น

“แก้แค้นให้นายท่านอย่างไรละ” คนพวกนั้นพูดอย่างเห็น
ว่ามันสมควรแล้ว

“ตอนยังมีชีวิตอยู่ นายท่านก็ไม่เคยเกลียดแค้นฉันลู่
มาก่อน และพวกเราเกลี้ยกล่อมแล้วด้วย พวกนายลี้มไป
หมดแล้วหรือ” เสี่ยวหนี่จึงคนพวกนั้นตาเขม็ง

พวกนั้นมองหน้ากันหนึ่งที ทุกคนสาบานกันไว้แล้วจริงๆ

และในใจของทุกคนก็เข้าใจดี บู่ป๋ายเป็นคนทำดวงฉันลู่
เอง จากนั้นก็ฟ่ายแพ้ว จะโทษฉันลู่ทั้งหมดก็คงไม่ได้

คนแรกที่เดินออกมาแล้วโยนอาวุธทิ้งพูดอย่างเย็นชาว่า
“นายท่านมองว่านายเป็นคนที่มีความสามารถ ไม่รู้เหมือนกัน
ว่าท่านมองผิดไปหรือเปล่า แต่หากว่านายอยากเป็นหัวหน้า
ของพวกเรา ก็ต้องรองานกว่านายจะเข้าสู่ขั้นสร้างฐานรากระดับ
สุดท้ายให้ได้ก่อน เพื่อพิสูจน์ว่านายท่านไม่ได้มองคนผิด
พวกเราถึงจะยอมติดตามนายอย่างแท้จริง”

“ได้” ฉันลู่พยักหน้า พูดตามตรง ถ้าจะให้เขามาอยู่กับ
คนพวกนี้ในตอนนี ตัวเขาเองก็ไม่อยากเหมือนกัน

คนพวกนั้นเข้ามาแตะมือกับฉินลู่

“ต่อไป พวกนายก็ฟังคำสั่งของเสี่ยวหนิไปก่อน” ฉินลู่มองไปยังเสี่ยวหนิ อย่างไรเสียคนพวกนี้ก็มีกำลังไม่น้อย แถมตอนนี้ยังไม่ยินดีที่จะฟังคำสั่งของฉินลู่ด้วย หากทำอะไรพิเรนทร์ขึ้นมาก็ไม่รู้ว่าจะเป็นเรื่องใหญ่ขนาดไหน

ก่อนหน้านี้เสี่ยวหนิก็เหมือนกับลูกสาวของปู่ป้า ยเชื่อว่าคนพวกนี้คงไม่ต่อต้านเธอสักเท่าไรหรอก

ทุกคนต่างพยักหน้า เสี่ยวหนิบอกให้ทุกคนกลับไปก่อน และกำชับอย่างเข้มงวดว่าห้ามไปหาเรื่องคนตระกูลเฟิงอีก

ไม่นาน ที่ข้างหลุมฝังศพนี้ก็เหลือเพียงเสี่ยวหนิกับฉินลู่

เสี่ยวหนิคุกเข่าให้กับฉินลู่ และแสดงความซื่อสัตย์ภักดีต่อฉินลู่ต่อหน้าหลุมศพปู่ป้า

“เสี่ยวหนิ คนตายไม่อาจหวนคืนกลับมา เธอต้องรู้จักระงับความเสียใจ” ฉินลู่ถอนหายใจออกมา

“นายท่าน นายท่านคนเก่ามีบุญคุณกับฉันมากมาย
ฉันอยากอยู่เป็นเพื่อนเขาตรงนี้สักพัก นายท่านคงไม่ว่าอะไร
ใช่ไหม” ตอนนี้เสี่ยวหนิไม่มีกะจิตกะใจจะจัดการเรื่องอะไรทั้งนั้น

“ไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว” แล้วฉันลี้ภัยจากไป

คนตระกูลเฟิงเมื่อรู้เรื่องพวกนี้แล้ว ก็มองบู้ป้ายเปลี่ยนไป
ไม่น้อย

ทะเลสาบจิตวิญญาณก็ไม่มีปัญหาแล้ว งานเลี้ยงก็
เข้าร่วมแล้วด้วย บวกกับวิกฤตทุกอย่างก็ได้ผ่านพ้นไปหมด
เช่นกัน ฉันลี้ภัยจึงตัดสินใจว่าจะไปจากที่นี่ ตอนแรกเป็นเพราะ
มาตามหาอาจารย์ ต่อมาเกิดเรื่องมากมายจึงต้องอยู่ที่นี้ต่อ
แม้ว่าที่นี่จะมีผู้หญิงของเขาอยู่ แต่ฉันลี้ภัยก็ไม่คิดจะอยู่ที่นี้ตลอดไป

หากอยู่ตรงนี้นานเกินไป เกรงว่าร่างกายของพี่สาว
คนนั้นที่อยู่ที่บ้านคงจะเปลี่ยนแปลงไปมาก และยิ่งไปกว่านั้น
เขาไม่สามารถอยู่ที่นี้ตลอดไปได้ มีคนมากมายที่จะเป็นกั๊ก
เพราะเขา ส่วนพวกคนที่ไม่มีจุดยืน ฉันลี้ภัยก็ไม่จำเป็นต้องใส่ใจ
มาก เพราะผู้เฒ่าเฟิงจะสามารถจัดการเองได้แน่นอน

เงินผิงได้ยืนยันว่าฉินลู่กำลังจะไปจากที่นี่ จึงรีบมาหาฉินลู่ที่บ้านตระกูลเฟิง “การนัดทวลในอีกเจ็ดวัน เจ้าคงยังไม่ลืมหรอกนะ”

ก่อนหน้านี้ที่ฉินลู่ต่อสู้กับปู่ป๋าย แม้เขาจะชนะปู่ป๋ายที่ถูกกดพลังเอาไว้ได้ แต่ทุกคนก็เริ่มมองว่าเขาเป็นยอดฝีมือที่แท้จริงคนหนึ่งไปแล้ว เงินผิงคาดเดาว่าหากตัวเองต้องต่อสู้กับฉินลู่จริงๆ ก็คงไม่มีทางเอาเปรียบเขาได้ ต่อให้สามารถฝึกกตฉินลู่ได้ แต่ดูจากท่าร่างอันแข็งแกร่งที่อีกฝ่ายแสดงให้เห็น เงินผิงก็ไม่มีเชื่อมั่นใจว่าจะตามทันฉินลู่ทัน

ถ้ารอให้ฉินลู่ไปจากที่นี่แล้ว เมื่อถึงตอนที่เขาอยากจะทำตามหาตัวฉินลู่ มันก็คงไม่ใช่เรื่องง่าย

ณ ทะเลสาบจิตวิญญาณ ตระกูลใหญ่แทบจะทุกตระกูลต่างส่งคนมาที่นี่

“ฉินลู่ ถ้าหากว่าค่ายกลในทะเลสาบจิตวิญญาณฟื้นฟูแล้วจริงๆ งั้นข้าว่าเจ้าก็คงเรียกใช้งานค่ายกลได้แล้วนะสิ ใช่ไหม” เงินผิงมองฉินลู่ด้วยสายตาก็มีกรั้มกรั้ม

“แน่นอน” ฉินลู่พยักหน้า ไม่เข้าใจว่าเจ้าหมอนี่คิดจะทำอะไร

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ฉันขอทำดวงเจาก็คงไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม” ฉินผิงเผยความชั่วร้ายออกมาผ่านทางสายตา ความคิดนี้ผุดขึ้นมาตอนที่ไปถึงทะเลสาบจิตวิญญาณอย่างกะทันหัน ฉินลู่มีท่าร่างที่เกร็งกางเมื่อยอยู่บนบก แต่หากอยู่ในน้ำจะใช้ท่าร่างได้อย่างไร

ไม่ว่าเขาจะมีความสามารถในการสู้ข้ามชั้นขนาดไหน แต่ขั้นสร้างฐานรากระดับต้นก็บินไม่ได้

หากอยู่ในน้ำ ฉินผิงมั่นใจว่าวิชาของตนจะได้เปรียบแบบนี้ก็ไม่จำเป็นต้องพะวงอะไรมาก สามารถโจมตีปลิดชีพฉินลู่ได้อย่างเต็มที่ หลังจากนั้นก็ยังมีภารกิจพิเศษที่ต้องซ่อมแซมทะเลสาบจิตวิญญาณคุ่มหั่ว แล้วจะมีใครกล้าฆ่าเขา! ถึงตัวเขาเองจะไม่สามารถทำอะไรกับทะเลสาบจิตวิญญาณได้ แต่ก็ยังพอมีวิธีอื่นอยู่

ทางฝั่งของอวีเจีย ทุกคนรู้ว่าทะเลสาบจิตวิญญาณซ่อมแซมเสร็จแล้ว จึงไม่กังวลอะไร

ฉันล่องไปในทะเลสาบจิตวิญญาณก่อน

ฮ่า ๆ เงินผิเองก็รีบกระโดดลงไปในทะเลสาบ
จิตวิญญาณทันที

การที่ได้ซ่อมแซมมันอีกครั้ง ทำให้ฉันลุ่มหลงเข้าใจทะเลสาบ
จิตวิญญาณมากขึ้น ความสามารถในการควบคุมก็เพิ่มขึ้น
ไปด้วย

ฉันล่องไปยังกลางทะเลสาบ

เงินผิไม่รู้สึถึงพลังวิญญาณบริเวณนี้เลย จึงยังมั่นใจ
แต่ไหนเลยจะรู้ว่าฉันลุ่มหลงพลังวิญญาณไปไวที่ไกลๆ หมดแล้ว

“ฉันลุ่ม ข้าจะฆ่าเจ้า” เมื่ออยู่ห่างจากริมฝั่งพอประมาณ
เงินผิก็มั่นใจว่าต่อให้คนพวกนั้นอยากจะช่วยฉันลุ่มก็ช่วยไม่ทัน
จึงพูดเช่นนั้นออกมา

แต่คนตระกูลเฟิงช่างประหลาดนัก เรื่องมาถึงขั้นนี้
แต่กลับไม่มีใครเป็นห่วงฉันลุ่มสักคน ไม่ต้องพูดถึงไม่มีคนคิด
จะช่วย แค่ว่าร้อนใจสักคนยังไม่มี ช่างน่าเหลือเชื่อจริงๆ

เมื่อเห็นฉินลู่เอาแต่หนีเอาชีวิตรอด เขาก็คิดว่าฉินลู่
จบเห่แน่

ในตอนที่เงินฝิงกำลังจะเข้าถึงตัวฉินลู่ นั้น ฉินลู่ก็
หันกลับมากระแทกและไม่มีท่าทีว่าจะวิ่งหนีอีกเลย

ฉินลู่ตั้งใจรอให้เงินฝิงพูดคำนั้นออกมา เมื่อเป็นเช่นนั้น
การฆ่าเงินฝิงก็จะถือเป็นเรื่องปกติ

“ฉินลู่ วิ่งอีกสิ ข้าจะคอยดูเจ้าวิ่งหางจุกตูด” เงินฝิงทำท่า
เหมือนกำลังจะตะครุบเหยื่อ “ทำไมไม่วิ่งต่อแล้วล่ะ”

เงินฝิงคิดแม้กระทั่งว่าฉินลู่คงได้รับบาดเจ็บจากการต่อสู้
กับบู๊ปาย เพียงแค่เพราะตอนนั้นไม่มีใครมองออกก็เท่านั้น

นี่เป็นการคาดเดาที่สมเหตุสมผลมาก เพราะด้วยพลัง
ของบู๊ปาย ต่อให้เขาเป็นฝ่ายแพ้ แต่อย่างไรฉินลู่ก็ต้องบาดเจ็บ
บ้าง

เมื่อเห็นว่าไม่มีใครมาช่วย เงินฝิงจึงไม่รอช้ารีบพุ่งเข้าไป
ทันที

เขาคิดกระทั่งว่า พวกผู้เฒ่าเฟิงเหล่านั่นคงเป็นแค่พวก
สุภาพบุรุษจอมปลอม พอเห็นฉินลู่ได้รับชื่อเสียงในงานเลี้ยงนั้น
จึงเกิดความคิดอิจฉาริษยา

“เงินฝิง ยินดีด้วยนะ เดี่ยวท่านก็จะได้ไปพบหน้าลูกชาย
แล้ว” ฉินลู่กระตุ้นค่ายกลจิตวิญญาณ

“ฮ่าๆ ฉินลู่ เจ้าคิดว่าตรงนี่คือบนบกหรือไง” เงินฝิง
หัวเราะแล้วพลันหยิบมีดสั้นออกมา “ขอเพียงไม่มีคนเข้ามา ข้า
ก็จะแทงเจ้าซ้ำๆ จนกว่าจะตาย”

“ท่านนี่พาล่ามเยอะจังนะ” ฉินลู่ทำการเร่งจิตวิญญาณ
ให้เข้าไปบีบอัดเงินฝิง

“อะไรกัน มันเป็นไปได้ยังไง” ทันใดนั้น เงินฝิงรู้สึกว่
ตัวเองเหมือนถูกเชือกคล้องหนามัดเอาไว้ จึงอกสั่นขวัญแขวน
ขึ้นมา หรือว่าในทะเลสาบจิตวิญญาณนี่จะมีอะไรพิเศษอย่างอื่น
อยู่อีกกันหรือ

จนถึงวินาทีนี้ เขาก็ยังไม่เชื่อว่าฉินลู่จะซ่อมแซม
ทะเลสาบจิตวิญญาณเรียบร้อยแล้ว

บทที่ 251 การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

“เจ้าโง่ ฉันซ่อมแซมทะเลสาบจิตวิญญาณเสร็จตั้งนานแล้ว”
ฉินลู่อัดฝ่ามือเข้าไปที่ท้องน้อยของเงินผิง

เขาถูกจำกัดจิตวิญญาณเอาไว้ จึงหมดความสามารถ
ในการปกป้องตัวเอง แล้วฉินลู่ก็ใช้เสาน้ำกระแทกเงินผิงออกไป

เมื่อเงินผิงกระเด็นขึ้นฝั่ง เขาก็กระอักเลือดออกมาแล้ว
สิ้นลมทันที

ถ้าเขาไม่ได้เลือกสถานที่ที่เป็นทะเลสาบจิตวิญญาณ เขาก็
คงไม่ต้องมาถูกฉินลู่ปลิดชีพอย่างง่ายดายถึงเพียงนี้ นี่เป็น
การรณหาที่ตายเอง

เสาน้ำแยกออกเป็นสายเล็กๆ เหมือนงูน้ำสิบกว่าตัว

เสียง “ซ่า” ดังขึ้น แล้วงูน้ำเหล่านั้นก็พาฉินลู่ขึ้นฝั่ง

“ยังมีใครในตระกูลเงินจะเข้ามาอีกไหม” ฉินลู่กวาด
สายตามองคนตระกูลเงิน!

“เงินผิงคนนั้นเหิมเกริมเอง คนแบบนี้สมควรตาย”
ผู้อาวุโสใหญ่ของตระกูลเงินเหวี่ยงแห่แตกพลั๊ก แค่เงินลู่คนเดียว
ก็รับมือด้วยยากถึงเพียงนี้ บวกกับผู้นำตระกูลเงินก็ตายจาก
ไปแล้ว ต่อไปทะเลสาบจิตวิญญาณนี้ก็ไม่มี ความจำเป็นต้อง
พึ่งพาตระกูลเงินอีกแล้วด้วย และเงินลู่ยังมีท่านอาจารย์ถาน
กับผู้เฒ่าเฟิงคอยหนุนหลังอยู่ รวมถึงคนในสำนักของปู่ยายอีก
มีเพียงคนโง่เขลาเท่านั้นที่จะเลือกเป็นศัตรูกับเงินลู่!

คนที่อยู่ตรงนี้พากันแสดงท่าทีว่าจะต่อไปจะทำตามสิ่งที่
ตระกูลเฟิงบอกและจะฟังคำสั่งของเงินลู่

เงินลู่หาสมุนไพรและยาจำนวนหนึ่งจากที่นี่อีกสักพัก
ก่อนจากไป ในตอนที่แยกกัน เงินลู่กอดสามสาวแน่น “หากฉัน
มีเวลา จะกลับมาแน่นอน”

การออกไปในครั้งนี้ แม้ต้องเจอกับค่ายกลอีกรอบ เงินลู่ก็
สามารถผ่านไปได้อย่างสบายๆ

หลังจากลงเขามาแล้ว เงินลู่ยังคงเลือกที่จะไปตึกใหญ่
ก่อน แต่ก็ยังคงไร้ร่องรอยของอาจารย์

เขาจากมานานมาก ตอนนั้นมหาวิทยาลัยปิดเทอมแล้ว
และกำลังจะถึงตรุษจีนแล้วด้วย

เมื่อกลับมาถึงบ้านก็ดีกแล้ว

ฉินลุ้ไช่ประตูบ้าน

ผู้หญิงคนหนึ่งบนโซฟากำลังนั่งดูโทรทัศน์อยู่ แต่ท่าทาง
ดูหงุดหงิด หงุดหงิดสาวสวมเสื้อผ้าไม่มาก สวมเพียงเสื้อชั้นในกับ
กางเกงชั้นในเท่านั้น แถมยังดูไม่ค่อยมีสติด้วย

“ฟี่” ฉินลุ้กลืนน้ำลายไปอีกหนึ่งโดยไม่รู้ตัว อยู่ ดูเหมือน
หลังจากกลับมาจากที่นั่น สมาธิฉินจะแกร่งขึ้นไม่น้อย

เมื่อเหมยฟางได้ยินเสียงอันคุ้นเคย ก็รีบลุกขึ้นพรวดแล้ว
มองมาทางฉินลุ้

แล้วเธอก็วิ่งมาสวมกอดฉินลุ้ทันที

อะแฮ่ม ๆ

กอดกันในขณะที่สวมเสื้อผ้าน้อยชิ้นแบบนี้ ฉินลุ้ก็เริ่ม
มีอาการคันขึ้นมา นี่ไม่ใช่ตอนกำลังรักษาซะหน่อย

“ฉินลู่ นายกลับมาแล้วจริงๆ ไซ้ไหม” เหมยฟางผละตัวออกจากฉินลู่ และยังคงไม่ค่อยเชื่อสายตาตัวเองเท่าไร

“ครับ ผมกลับมาแล้ว ขอโทษทีนะพี่ คือผม...” ฉินลู่มอง เหมยฟางด้วยความรู้สึกผิดเล็กน้อย แต่โชคดีที่เขาสัมผัสได้ว่าร่างกายของเหมยฟางไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมากเท่าไร ด้วยพลังของเขาในตอนนี หากคิดที่จะรักษาเหมยฟาง ก็ไม่จำเป็นต้องทำอะไรให้ยุ่งยากเหมือนแต่ก่อนแล้ว

เหมยฟางได้สติ ร้อง “อ๊ะ” ออกมา แล้วรีบเข้าห้องไปสวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อย

ช่วงที่ผ่านมาฉินลู่ไม่อยู่ เหมยฟางอยู่บ้านคนเดียว จึงไม่ได้กังวลเรื่องการแต่งตัวมากนัก

อีกอย่าง ฉินลู่ก็เห็นมาตั้งหลายครั้งแล้ว ไซ้ไหมล่ะ เนอะ

“นายกินอะไรมาหรือยัง” เหมยฟางกลับออกมา สิ่งแรกที่เป็นกังวลก็คือกลัวว่าฉินลู่จะหิว

ฉินลู่ยังรู้สึกผิดเข้าไปใหญ่ “ผมกินแล้ว พี่วางใจเถอะ ผมจะให้พี่ดูแลตลอดได้ยังไง”

“ถ้าเป็นคนอื่น ฉันก็ขี้เกียจจะสนใจ!” ไม่รู้ว่าเหมยฟางไปโมโหอะไรมา จู่ๆ ก็วิ่งกลับห้องไปทันที

ฉินลู่เดินไปเปิดประตู พลันเอ่ยว่า “พี่ อย่าโกรธเลยนะครับ ครั้งนี้ผมไปหายามานิดหน่อย แต่ดันเกิดเรื่องทำให้เสียเวลา มือถือก็พังไปตั้งนานแล้ว ผมไม่ได้ตั้งใจจะขาดการติดต่อกับพี่นะ”

เมื่อเหมยฟางที่นอนคิดว่าอยู่บนเตียงได้ยืดยางนั้น จึงลุกขึ้นมาด้วยความรู้สึกแยกับตัวเองเล็กน้อย ‘ฉินลู่คงทำเพื่อฉัน จึงต้องเป็นแบบนี้สินะ แล้วฉันจะไปโกรธฉินลู่ได้อย่างไรละ’

“พี่ ให้ผมตรวจดูหน่อย” ฉินลู่ถามหยิ่งเชิง

“อืม” เหมยฟางกลับไปนอนลงอีกครั้ง “ฉันไม่มีแรงแล้ว นายเข้ามาดูเองเถอะ”

เมื่อพูดจบ เหมยฟางก็รู้สึกว่ามันแปลกๆ ทำไมฟังดูกำกวมพิลึก เห็นได้ชัดว่าตัวเธอยังมีแรงดี ทำไมต้องเลือกที่จะโกหกด้วย และยังบอกอีกว่าให้เขาเข้ามาเองเลย

ฉันลู่สุดหายใจเข้าลึก ตามด้วยโคจรเคล็ดวิชารังสรรค์ชีวิต และเรื่องต่อจากนั้น ก็ไม่ต่างจากกระบวนการรักษา ก่อนหน้านี้เท่าไรนัก ทว่าเหมยฟางกลับรู้สึกต่างจากเดิมไปมาก

ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป อาจใช้เวลาอีกไม่นานก็คงจะหายแล้ว ทันใดนั้นในใจของเธอก็เกิดความคิดแปลกๆ อย่างหนึ่งขึ้นมา ถ้าเธอป่วยแบบนี้ไปเรื่อยๆ ก็คงจะดี...

เหมยฟางถามฉันลู่ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้

ฉันลู่เล่าให้ฟังคร่าวๆ แต่เขาข้ามเรื่องของสาว ๆ ที่ได้รู้จักกันที่นั่นไป แม้ตัวเขาเองก็ไม่ว่าทำไมจึงทำแบบนั้น

ท้องฟ้ามีดลงเรื่อยๆ ฉันลู่ก็ขึ้นได้ว่า ตั้งแต่กลับมาเขายังไม่ได้ติดต่อกับหนิงเสวี่ยเลย จึงขอยืมมือถือจากเหมยฟาง

“เมื่อนายกลับมา ก็มาหาฉันก่อนเลยเหรออ” เหมยฟางชื่นใจราวกับเพิ่งได้กินน้ำผึ้ง

“ใช่ ผมต้องกลับบ้านก่อนอยู่แล้ว” ฉันลู่คว้ามือถือมาแล้วกลับไปห้องนอนตัวเอง แล้วโทรหาหนิงเสวี่ย

หันหย่งเสวียลืมตาขึ้นมาอย่างงัวเงีย พลันตอบว่า
“ใครนะ”

“ฉันเอง ฉันกลับมาแล้ว เรื่องก่อนหน้านี้อ...” ฉันลุ่มคิดจะ
พูดต่อ แต่ปลายสายกลับกดวางไปแล้ว

หันหย่งเสวียกลับไปนอนต่อ “ช่วงนี้ฉันอาการหนักพอ
ตัวเลขสินะ แม้แต่ตอนนอนยังฝันถึงฉันลุ่มอีก ทำไมเขาถึงยังไม่
กลับมาอีกนะ”

“เอาเถอะ ผู้หญิงไม่ได้หัวอ่อนขนาดนั้น ดูเหมือนฉัน
คงต้องง้ออย่างตั้งใจหน่อยแล้วละ” ฉันลุ่มคิดว่าหันหย่งเสวีย
ยังโกรธเขาอยู่ งั้นไว้ค่อยไปหาเธอพรุ่งนี้แล้วกัน

คิดไปคิดมา ฉันลุ่มก็โทรหาเซี่ยหลิงอีกคน

“ใครคะ” ทางปลายสายมีเสียงที่ฟังดูสงบลงมา

“นี่ฉันเอง เซี่ยหลิง” ฉันลุ่มพูดพลางหัวเราะ

“ทำไม ไม่ได้เจอกันนานเลยกลับไปเรียกฉันว่าเซี่ยหลิง
อีกแล้วหรอ” เซี่ยหลิงทำหน้าที่ตั้งขึ้นมาทันที ในใจคิดว่าการที่
ฉันลุ่มจากไปคราวนี้ ต้องมีเรื่องอะไรพิเศษเกิดขึ้นแน่นอน

“หลังหลัง” ฉินลู่เริ่มรู้สึกกลัวแล้ว ถ้าผู้หญิงเอาแต่ใจขึ้นมา
ก็น่ากลัวมากจริงๆ นั่นแหละ เหมยฟางก็ใช่ หันหย่งเสวียก็ด้วย
เชี่ยหลิงเองก็ไม่ต่าง

“นายอยู่ไหน” เสียงของเชี่ยหลิงดูกังวลนิดหน่อย

“เพิ่งกลับถึงบ้านนะ แล้วฉันก็รีบโทรหาเธอเลยนะ” ฉินลู่
พูดพลางหัวเราะ

“นายโทรหาฉันก่อนเป็นคนแรกเลยใช่ไหม” น้ำเสียงของ
เชี่ยหลิงดูดีใจ “ฉันรู้อยู่แล้ว ว่านายต้องคิดถึงฉัน”

“อืม ก็คิดถึงแหละมั้ง” ฉินลู่จะกล้าตอบว่าไม่คิดถึง
ได้อย่างไร

“รอฉันที่บ้านนะ” เชี่ยหลิงกดวางสาย และไม่เปิดโอกาส
ให้ฉินลู่ได้ปฏิเสธเลย เธอไม่สนว่าตอนนี้จะดึกแค่ไหน ถ้าไม่ไป
เจอเขาสักหน่อย เดี่ยวก็ลืมเธอกันพอดี

เมื่อเชี่ยหลิงโทรมาอีกครั้ง หลังจากคุยเสร็จฉินลู่ก็เอา
มือถือไปคืนเหมยฟาง

“แฟนสาวของนายนัดเร็วขนาดนี้เชียว” ท่าทีของ
เหมยฟางดูไม่คิดอะไรมาก แต่ในใจกลับรู้สึกเหมือนกับ
เพิ่งสูญเสียอะไรไป

“แฟนอะไรกันครับ แค่เพื่อนคนหนึ่งเท่านั้นเอง” ฉินลู่
โบกมือบ้ายบาย แล้วเดินออกไป

“ฉินลู่” จู่ๆ เหมยฟางก็เรียกฉินลู่

“หืม ทำไมเหรอครับ” ฉินลู่ได้ยินเหมยฟางเรียก จึงยัง
ไม่ได้ปิดประตู

“ครั้งนี้ นายอย่าหายไปนานขนาดนั้นอีกได้ไหม”
เหมยฟางนั่งเฝ้าอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็เลือกที่จะพูดความในใจ
ของตัวเองออกมา

บทที่ 252 หึงหวงและอิจฉาริษยา

“เดี๋ยวก็กลับแล้วครับ” ฉินลู่รับปากกับเหมยฟาง

เมื่อรถของเซี่ยหลิงขับเข้ามา ฉินลู่ก็เดินเข้าไปหา

“นี่ เธอชอบฉันมากขนาดนี้เลยเหรอ ถึงได้มาเร็วขนาดนี้” อยู่กับคนรุ่นราวคราวเดียวกันดีกว่าเยอะเลย จะพูดเล่นอย่างไรก็ได้

“ฉันชอบนาย นายมีความกล้าหรือเปล่า เรามาทำอะไรกันตรงนี้น้อยดีไหม” เซี่ยหลิงลากฉินลู่ขึ้นรถ

“เซี่ยหลิง!” ฉินลู่ทำท่าตกใจจนหน้าเหวอ

“ดูท่าทางของนายสิ คนขี้ขลาด ฉันไม่ชอบคนขี้ขลาดหรอกนะ!” เซี่ยหลิงสตาร์ตรถ “ไปกินข้าวกันฉันหน่อย”

“นี่เธอยังไม่ได้กินข้าวอีกเหรอ” ฉินลู่นั่งหลังตรง

“คิดถึงนายจนกินข้าวไม่ลงใจ ไม่ได้เหรอ” เซี่ยหลิงกระซิบเบาๆ ตรงหูของฉินลู่ ตามด้วยหัวเราะเอิกอ้ากเสียงดัง

“เธอมันปีศาจน้อยที่ชอบทรมานคน” ฉินลู่พูดบ่นพึมพำ

ทั้งคู่มาถึงร้านอาหารร้านหนึ่ง และเข้าไปนั่งในห้องส่วนตัว

เซี่ยหลิงถอดเสื้อกันหนาวออก ฉินลู่ตบหน้าอกตัวเองเบาๆ

“แค่นี้ก็ทนไม่ไหวแล้วหรือ หรือเรามาจัดกันตรงนี้เลยไหม” เซี่ยหลิงหัวเราะ

ทั้งคู่เพิ่งจะเริ่มกินได้ไม่นาน จู่ๆ ก็มีสายโทรเข้ามา

“หันหย่งเสวี่หรือ โทรหาฉันมีเรื่องอะไร” เซี่ยหลิงตั้งใจพูดเสียงดัง

ฉินลู่หน้าเปลี่ยนสีทันที

“ฉินลู่อยู่กับเธอใช่ไหม!” หันหย่งเสวี่พูดด้วยน้ำเสียงฮึดฮัด

ที่แท้เมื่อหันหย่งเสวี่ตื่นขึ้นมาก็รู้สึกว่ามันแปลกๆ จึงเปิดบันทึกการสนทนาของตัวเอง พบว่ามีคนโทรมาหาเธอจริงๆ

จึงรีบโทรกลับไป ตอนแรกได้ยินเสียงเหมยฟาง เธอก็รู้สึกไม่ค่อยพอใจเท่าไร แต่เหมือนว่าเหมยฟางจะเดาอะไรได้ จึงอธิบายว่าฉินลู่เป็นแขกที่มาเช่าห้องอยู่ มือถือของฉินลู่พัง จึงขอยืมมือถือจากเธอก็เท่านั้น จากนั้นฉินลู่บอกว่ามีธุระและออกไปข้างนอกแล้ว

ตอนแรกหันหย่งเสวียเข้าใจว่าฉินลู่ออกมาหาเธอ แต่ต่อมากลับรู้สึกว่ามันผิดปกติขึ้นเรื่อย ๆ จึงโทรหาเซี่ยหลิง

“นี่ เธอคงไม่ได้ไปเรียนวิชาดูดวงมาใช่ไหม เขากลับมากี่มาหาฉันเลยจริง ๆ นะ” เซี่ยหลิงยื่นมือถือให้ฉินลู่ “คุยกับแฟน นายสักหน่อยสิ”

“เสี่ยวเสวีย พรุ่งนี้ฉันจะไปหานะ เธอคงเหนื่อยมากแล้ววันนี้” ฉินลู่จำได้ว่า ก่อนหน้านี้หันหย่งเสวียยังพูดจาไม่เป็นคำด้วยความงัวเงียอยู่เลย!

“บอกมา พวกนายอยู่ที่ไหน” หันหย่งเสวียพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่อนุญาตให้ปฏิเสธเลย

ฉินลู่ไม่มีทางเลือก จึงบอกชื่อร้านไป

เซี่ยหลิงเก็บมือถือใส่กระเป๋า และรู้สึกพอใจกับสิ่งที่ฉินลู่เพิ่งทำลงไป “นี่นายกำลังจะสารภาพกับเธออย่างหมดเปลือกแล้วใช่ไหม ว่าคนที่นายรักที่สุดคือฉัน”

“อะไรกันเนี่ย” ฉินลู่สับสนไปหมดแล้ว

“ตั้งแต่นายกลับมา คนแรกที่นายโทรหาก็คือฉัน แถมยังเรียกฉันออกมาอีก ถ้าไม่ได้รักฉันที่สุด แล้วมันจะหมายความว่าอะไรได้อีก” เซี่ยหลิงดึงเสื้อขึ้นเล็กน้อย “อยากดูหน่อยไหมให้ดูได้นะ”

“เซี่ยหลิง เรื่องนี้จะมาพูดเล่นไม่ได้นะ” ฉินลู่เหงื่อตกอีกอย่างคนแรกที่เขาโทรหาคือหั่นหย่งเสวี่ และเมื่อก็เซี่ยหลิงก็เป็นคนมาหาเขาเองนี่นา...

“มองฉันทำไม กินสิ” เซี่ยหลิงสังเกตเห็นสายตาของฉินลู่จึงหน้าแดง “ฉัน...ฉันได้ยินว่าครั้งแรกจะควบคุมไม่ค่อยได้ แต่ถ้าทำไปสักสองสามครั้ง ร่างกายก็น่าจะปรับตัวได้แล้ว”

พูดจบเธอก็รีบอาหารให้ฉินลู่

“ถ้ายังพูดล้อเล่นอีก เตียวเธอจะแะเอาจริง ๆ นะ” ฉินลู่เซ็ดเหงื่อที่แตกพลั๊ก

“ฉินรับรองเลย ถ้าอีกสักพักหันหย่งเสวี่มาแล้ว นายบอกเธอว่ารักฉันที่สุด ฉินยกให้นายแน่นอน ไม่ได้ล้อเล่น เหมือนก่อนหน้าด้วย โอเคไหมล่ะ” เชี่ยหลิงพูดด้วยสีหน้าจริงจัง

“เธอคิดว่าฉินกลัวเธอ” ฉินลู่ตั้งหน้าตั้งตากินอย่างมูมมามต่อ

ไม่นาน หันหย่งเสวี่ก็มาถึง เธอเปิดประตูเข้ามาแล้ว ดึงตัวฉินลู่ให้ลุกขึ้นยืนทันที “ไปกัน คราวนี้นายต้องอธิบายกับฉินให้รู้เรื่อง”

ฉินลู่หายตัวไปตั้งนาน เมื่อกลับมาก็เรียกหาเชี่ยหลิงเลย นี่เขาไม่เห็นหัวคนเป็นแฟนอย่างเธอเลยเธอ

“จะให้อธิบายอะไร” เชี่ยหลิงมองหันหย่งเสวี่ด้วยสีหน้าเรงร่า “เธอก็เห็นแล้วนี่นา เมื่อเธอกลับมาก็มาหาฉินเลย มันก็ชัดมากแล้วไหมว่าใครสำคัญกว่ากัน”

“เขาโทรหาเธอตอนกี่โมง” เหมือนว่าหันหย่งเสวี่จะ
นึกอะไรขึ้นได้ จึงยื่นมือขอมือถือจากเซี่ยหลิง

“อันที่จริง ถ้าเธอรู้จักวางตัวและยอมเป็นน้อย ฉันยังพอ
รับปากได้ว่าจะยอมให้เธออยู่เคียงข้างฉันล่ะ” เซี่ยหลิงยื่นมือถือไป
ให้หันหย่งเสวี่

หันหย่งเสวี่เลื่อนดูบันทึกการสนทนา

เซี่ยหลิงพูดเสริมอีกว่า “เขาใช้มือถือของคนอื่นโทรมา
นะ”

“หมายเลขนี้ใช่หรือเปล่า” หันหย่งเสวี่มองอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วหัวเราะออกมา

บันทึกการโทรที่แสดงอยู่บนมือถือของเซี่ยหลิงซ้ำกว่า
ของเธอ!

“ฉินลู๋ ตอนนี้นายสบายใจแล้วใช่ไหม เธอรับปากว่าจะ
ยอมเป็นน้อยแล้ว นายเองก็ไม่ต้องลำบากใจแล้วล่ะ” เซี่ยหลิง
พูดเย้ย “ไม่งั้น เราสามคนมาสนุกด้วยกันที่นี่เลยไหม”

หันหย่งเสวี่ฉิ้นมือถือให้เชี่ยหลิง แล้วหยิบมือถือของตัวเองออกมาเปิดบันทึกการสนทนาให้เชี่ยหลิงดู “เธอดูเองเถอะ”

“ดูอะไร” เชี่ยหลิงไม่เข้าใจว่าเธอต้องการจะสื่ออะไร!

“เขาโทรหาฉันก่อน แล้วค่อยโทรหาเธอ เข้าใจหรือยัง” หันหย่งเสวี่ชี้หมายเลขโทรศัพท์ “เธอดูเวลาเองเถอะ”

“เอ่อ เรานั่งลงแล้วกินข้าวกันก่อนดีไหม เรื่องแบบนี้ไม่เห็นมีอะไรน่าดูเลย” ฉินลู่พูดไม่ออก ตอนที่ผู้หญิงสองคนนี้กำลังฟาดฟันกันอยู่นั้น ทำไมไม่ถามความเห็นของเขาบ้างเลยสักคำ

“จริงด้วยแฮะ” เชี่ยหลิงนั่งลง พลันขำแหย่และพูดว่า “แต่ว่านะ ถึงเขาจะโทรหาเธอก่อน แต่เขาก็มาหาฉัน อย่งไรมันก็ไม่เหมือนกันหรอก ไซ้ไหม”

“เขานึกว่าฉันหลับอยู่จึงไปหาเธอไงละ” ตอนแรกหันหย่งเสวี่มาที่นี้ด้วยความโมโห แต่ตอนนี้อารมณ์ดีขึ้นแล้วและไม่โกรธเชี่ยหลิงด้วย

เธอหย่อนก้นนั่งลงข้างๆ จีนลู่ทันที พร้อมกับเรียกให้พนักงานเอาชุดจานชามมาเพิ่ม จากนั้นก็เริ่มกินอาหาร

บรรยากาศเริ่มอึดอัด ทั้งสามคนไม่ค่อยคุยกันเท่าไรนัก

หลังจากคิดเงินเสร็จ

“นายไปส่งเชี่ยหลิงกลับก่อนเถอะ แล้วค่อยมาเล่าให้ฉันฟังว่าก่อนหน้านี้เกิดอะไรขึ้นบ้าง” หันหย่งเสวี่รู้ว่าเชี่ยหลิงกับจีนลู่สนิทกันจึงไม่ได้กั๊กเชี่ยหลิงไม่ปล่อย อีกอย่าง เธอสังเกตเห็นว่าเชี่ยหลิงเริ่มงอนๆ แล้ว จึงรู้สึกผิดกับตัวเองอยู่หน่อยๆ คงไม่ใช่เพราะเธอทำเกินไปใช่ไหม แต่การที่แฟนของตัวเองไปอยู่กับผู้หญิงคนอื่น แล้วเธอตามมาด้วยก็ไม่ใช่เรื่องผิดอะไรนี่นา

“ไม่ต้องหรอก ก่อนหน้านี้ฉันก็แค่ล้อเล่นเท่านั้น เธออย่าเก็บไปใส่ใจล่ะ” เชี่ยหลิงผินยิ้มออกมาอย่างยากลำบาก เธอเพิ่งจะได้สติว่า หันหย่งเสวี่ต่างหากที่เป็นแฟนของจีนลู่ ไม่ว่าก่อนหน้านี้จีนลู่จะดีกับเธอมากแค่ไหน อย่างไรก็ตามก็ยังแตกต่างกับหันหย่งเสวี่อยู่ดี

เซียหลิงยืนยันว่าจะขับรถกลับคนเดียว เธอเป็นคนขับรถ
มาเอง ถ้าจะให้ฉันลู่ไปส่งก็ไม่ใช่เรื่อง

ทั้งสามคนเดินออกมาด้านนอก กลับพบว่ามီးธเฟอร์รารี
คันหนึ่งจอดขวางรถของเซียหลิงอยู่พอดี

“ใครกัน ทำไม่ถึงได้ไ้มารยาทขนาดนี้!” เซียหลิง
ขมวดคิ้ว

ฉันลู่บอกให้สองสาวหลบไปก่อน

“ฉันลู่ ช่างเถอะ” หันหย่งเสวียนึกว่าฉันลู่จะทุบรถของ
คนอื่น

“เธอวางใจเถอะ” ฉันลู่หัวเราะ แล้วใช้มือดัน

แบบนี้ก็ได้เธอ

ทันใดนั้น หญิงสาวที่แต่งตัวห้าวๆ คนหนึ่งก็เดินออกมา
“นายทำอะไรวะ”

“นี่รถเธอเหรอ!” เดิมทีฉันลู่คิดจะช่วยดันรถคันนี้ไปจอด
ในช่องจอดรถ แต่ในเมื่อเจ้าของรถมาแล้ว งั้นก็ไม่จำเป็นต้องทำ

“คราวหน้าอย่ามาจอดรถกลางถนนอีกนะ คิดว่าถนนเป็นของ
บ้านเธอหรือไง”

คราวหน้า

ซูเปอร์ดอกเตอร์แห่งห้องพยาบาล เล่ม 5

天才校医

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《天才校医》Vol.5

Author: 召北 Zhao Bei

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

召北 Zhao Bei

ซูเปอร์ดอกเตอร์แห่งห้องพยาบาล เล่ม 5 / 召北 Zhao Bei : เขียน; บุษบาเหมันต์ : แปล จาก 天才

校医.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 567 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. บุษบาเหมันต์ ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7172-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตภพพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มนัสมนตรี • บรรณาธิการ ศุภฤกษ์ ชีพสาทิศ

พิสูจน์อักษร ธัญชนิต สิริวุฒินันท์

ราคา 199 บาท